Blød landing på emballagefabrikken

Efter en frustrerende start på arbejdslivet har fleksjobberen Trine Hansen, der er landsformand for Unge for Ligeværd, fundet sin rette hylde i kantinen hos Elopak i Lystrup. Ved at tage udgangspunkt i Trines særlige behov, er det lykkedes hende at nå frem til en større accept af sig selv.

TEKST OG FOTO: FAKRI ALDIN KOLEILAT

"Hvordan synes du selv, det går? Sådan på en skala fra 1 til 10!"

Trine Hansen har lokaliseret den ingrediens, der er blevet væk for en kollega, og kan ikke dy sig for lidt godmodigt drilleri. Kække kommentarer flyver på tværs i det lille kantinekøkken, mens der bliver snittet salat, skrællet gulerødder og jordskokker og gjort kål på opvasken.

Arbejdsopgaverne bliver løst på rutineret vis efter næsten 10 års ansættelse som kantinemedarbejder på emballagefabrikken Elopak i Lystrup, hvor i alt 310 medarbejdere skal bespises - foruden de gæster, der lægger vejen forbi den multinationale virksomhed.

Ukendt territorium

Som barn kunne Trine Hansen instinktivt fornemme, at hun ikke var som sine jævnaldrende. Men at hun er lettere sent udvik-

- Vi skal sørge for at passe på Trine, siger Pia Nielsen, daglige i kantinen på Elopak. Og det gør de. Trine Hansen siger, at det er det første sted hun for alvor har følt sig tryg.

let og har indlæringsproblemer, var der ingen, der fortalte hende, før hun nåede voksenalderen, og skoleårene var derfor en forfærdelig tid.

"Jeg har altid vidst, at jeg var anderledes. Uden at vide, hvad der egentlig var galt, for jeg fik ingenting at vide. Jeg fik specialundervisning i folkeskolen, men de sagde bare, at det var fordi, jeg byttede om på ordene og bogstaverne og fordi, jeg ikke kunne regne," husker Trine, der aldrig kom til at føle, at hun passede ind.

Tværtimod var hun offer for mobning i en sådan grad, at hendes forældre valgte at skifte skolen ud med en ny.

"Men det blev det nu ikke bedre af. Det var som om, at problemerne bare flyttede med. Så på et tidspunkt holdt det lige pludselig op, men selve accepten af mig selv og det med at finde ud af, hvem jeg var, det lykkedes aldrig rigtig for mig," forklarer hun.

Nederlagene fortsatte på efterskolen og videre i et mislykket praktikophold i restaurationsbranchen, hvor opskriften lød på kæft, trit og retning og en så hyppig udskiftning i personalet, at det kom til at føles grænseoverskridende.

"Alle dem, der var med til at give mig tryghed, forsvandt bare en efter en, og det gjorde ondt, at de lige pludselig var væk. Så stod jeg bare der, og vidste ikke, hvad jeg skulle stille op," siger Trine om erhvervsopholdet, der endte brat for begge parter efter halvandet år.

"Jeg kan huske, at jeg var til noget fødselsdag med familien, og så brød jeg fuldstændig sammen. Jeg vil egentlig kalde det for en depression, for jeg blev rigtig ked af det, og havde det svært i meget lang tid efter," fortæller hun ærligt om perioden før, hun kom til emballagevirksomheden i Lystrup.

Åbenhed giver tryghed

Pia Nielsen er daglig leder i kantinen på Elopak og har fulgt Trine gennem hele hendes tid på fabrikken. Fra tætteste hold har hun kunnet følge med i den opblomstring, der er sket med fleksjobberen.

"Trine har gennemgået en stor personlig udvikling, siden hun startede for snart 10 år siden. Hun er blevet mere sikker på sig selv og kan varetage flere opgaver selvstændigt. I det hele taget er hun vokset med ansvaret og er blevet mere robust," siger Pia Nielsen med stolthed i stemmen.

Trine er glad for, at hun i fællesskab med Elopak har formået at lave en blød landing oven på den turbulente start på arbejdslivet, som bød på skuffelse efter skuffelse. Hendes håb er, at ligesindede vil finde modet til at kaste sig ud i en ny tilværelse.

"Det kan være helt afgørende, at der er nogen, man kan støtte sig til, når man har brug for det, ligesom Pia er der for mig. Hvis der er et eller andet, som jeg ikke helt kan forstå, så spørger jeg bare. Hun sørger for, at jeg altid er tryg og glad, og hvis der er nogle ting, der skal ændres på, så tager vi en snak om det," siger hun.

Hos Elopak er der fuld åbenhed om, at Trine er ansat i kantinen på særlige betingelser, og selv om det går så godt, at man

Blød landing på emballagefabrikken

nogle gange kan komme til at glemme kollegaens begrænsninger, understreger Pia Nielsen vigtigheden i at anerkende, at de er til stede.

"Vi skal sørge for at passe på Trine, og vi ved også godt, at der er nogle ting, som vi skal sige til hende på en anden måde, for at hun forstår opgaven," forklarer Pia Nielsen.

For Trine Hansen giver det selvtillid at føle sig lige så meget værd som sine kolleger.

"Jeg tror, at det er det eneste sted, hvor jeg for alvor har følt mig tryg, og at der er nogen, der accepterer mig, som jeg er. Vi bruger hinanden rigtig godt, og inden vi går hjem, snakker vi om, hvordan vi synes, at dagen har været," fortæller hun.

Glemte takketalen

Mens arbejdsglæden således er høj i køkkenet, kvitterer hele organisationen i emballage-virksomheden med en høj grad af anerkendelse.

"Der er ingen tvivl om, at Trine er et kendt ansigt herude, og det er på grund af hendes vindende væsen i kantinen. Man kan sige, at hun er med til at brande vores kantine, fordi alle kender hende," fortæller Pia, mens Trine nikker og supplerer:

"Det er bare mange gange sjovere at være et sted, hvor man kommer hinanden ved, og jeg skal altid lige hele vejen rundt og sige godmorgen," smiler den populære kantinemedhjælper, som forrige år blev kåret som 'Årets Kollega' på Elopaks afdeling i Lystrup.

Pia Nielsen husker, at medarbejderne alle var meget spændte på, hvordan den vellidte kollega mon ville reagere på den fine hæder.

"Jeg sørgede for at være tæt på hende, da hun blev kaldt op, og hun fik simpelthen også et chok," siger hun og smiler skælmsk.

"Jeg blev bare fuldstændig tomatrød i hovedet og vidste slet ikke, hvad jeg skulle gøre af mig selv," medgiver Trine, der for en gangs skyld ikke havde en kæk bemærkning gemt i ærmet.

"Du havde ikke den dér Oscar-takketale klar i lommen, den manglede du vist," driller Pia kærligt, inden de begge må overgive sig til latteren.

Titlen blev blandt andet Trines, fordi medarbejderne glædede sig til at se hende hver dag, og fordi hun altid er glad og positivt indstillet.

Opbakningen fra arbejdspladsen luner tydeligvis stadigvæk, og som hun selv siger:

"Jeg gør jo bare mit arbejde, og så får jeg at vide, at der bliver sat så stor pris på dét, jeg laver. Hold op, hvor var det et skulderklap at få. Jeg kan huske, at jeg fik kram, og at alle var henne og sige tillykke. Det levede jeg højt på i mange dage."

Trine Hansen blev forrige år valgt som Årets Kollega på Elopaks afdeling i Lystrup.

Eget præg på tilværelsen

Ved siden af arbejdet i den travle kantine, bestrider Trine Hansen posten som landsformand i UFL. Et hverv, der er meget givende for hende.

"Jeg synes, det er vigtigt, at både børn, unge og voksne med særlige behov kommer lidt mere frem i stedet for at blive overset. Jeg er bange for, at der er mange, som lever med et skjult handicap, og som ikke ved, hvor de skal gå hen," fortæller hun og fortsætter:

"Man skal ikke være for god af sig; det er også noget, jeg selv har lært hen ad vejen. Og man skal sørge for at råbe op for dem, der ikke selv tør at gøre det, for det er vigtigt, at vi bliver accepteret, og ikke bliver glemt."

Selv har landsformanden formået at komme styrket ud af den modgang, hun mødte tidligt i sit liv.

"Jeg har fået en del knubs, men jeg kan mærke, at det har givet mig en god ballast i forhold til at lære mig selv bedre at kende. Hvis ikke, jeg havde oplevet de nederlag, var jeg jo ikke blevet til den, jeg er i dag," argumenterer hun og tilføjer så:

"Jeg plejer at sige, at jeg måske nok har en bagage med mig, som andre ikke har. Men vi kommer til verden som kopier, og vi dør som originaler." ●